

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců JUDr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobkyně obchodní společnosti **KAVONA a.s. v likvidaci**, se sídlem Pardubice, Palackého 248, zast. Mgr. Milanem Edelmannem, advokátem se sídlem Chrštenice 208, 267 12 Loděnice, proti žalovanému **Generálnímu ředitelství cel**, Budějovická 7, 140 96 Praha 4 (dříve **Celní ředitelství Hradec Králové**, Bohuslava Martinů 1672/8a, Hradec Králové), v řízení o žalobě proti rozhodnutí Celního ředitelství Hradec Králové č.j. 7837-2/2011-060100-21, t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný dle § 116 odst. 1 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Celního úřadu Pardubice (dále také jen „celní úřad“) č.j. 8391-2/2011-066300-021, kterým celní úřad zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí celního úřadu Pardubice č.j. 4667/06-0663-021, jímž byly zabráný vybrané výrobky (tekutiny s obsahem lihu) zjištěné v areálu Hrobice, a zároveň zastavil odvolací řízení podle § 113 odst. 1 písm. c) daňového řádu.

V odůvodnění rozhodnutí žalovaný připomněl, že mu byla rozsudkem zdejšího soudu ze dne 26. 5. 2011, č.j. 30 Af 53/2010-98, uložena povinnost rozhodnout o odvolání žalobkyně ze dne 14. 7. 2006 proti rozhodnutí Celního úřadu Pardubice ze dne 10. 7. 2006, č.j. 4667/06-0663-021, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku. Tímto rozhodnutím Celní úřad Pardubice dle § 42 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění účinném k okamžiku zabránění vybraných výrobků (dále jen „zákon o spotřebních daních“), rozhodl o zabránění vybraných výrobků, když za účastníka tohoto řízení považoval toliko obchodní společnost JiNo s. r. o.

Žalovaný proto ve smyslu přechodných ustanovení § 264 odst. 1 daňového řádu hledal postupy, jak ve věci dál postupovat a to postupy, které by byly svojí povahou a účelem nejbližší dosavadní právní úpravě, tj. zákonu č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZSDP“). Rozhodl se proto využít ustanovení § 116 odst. 3 daňového řádu a § 113 odst. 1 písm. c) daňového řádu jako povahou a účelem nejbližší § 49 odst. 2 písm. a) a c) ZSDP. Ustanovení § 113 odst. 1 písm. c) v sobě kumuluje obě situace (do té doby ZSDP rozlišovanou nepřipustnost a neoprávněnost odvolání), když připustnost odvolání lze dovodit z § 109 odst. 1 daňového řádu, dle kterého se může odvolat toliko příjemce rozhodnutí.

Dále žalovaný uvedl, že z § 42 zákona o spotřebních daních jednoznačně vyplývá, že účastníkem tohoto řízení je pouze kontrolovaná osoba a té se také toto rozhodnutí doručovalo (obchodní společnost JiNo s. r. o.). Otázka vlastnictví výrobků neměla v době rozhodování žádný význam pro získání procesní způsobilosti, tu měla stále jen kontrolovaná osoba. Žalovaný zdůraznil, že vybrané výrobky nebyly zabráněny z toho důvodu, že nebyl znám jejich vlastník, ale že s nimi bylo nakládáno způsobem uvedeným v § 42 odst. 2 zákona o spotřebních daních. Žalovaný připomněl, že v dřívějších svých rozhodnutích jak krajský soud, tak Nejvyšší správní soud, potvrdily, že vlastník výrobků zjištěn nebyl. Není tedy nejmenší důvod, aby žalobkyně až nyní byla jako účastník připuštěna do řízení, jehož předmětem by mělo být opět přezkoumání těch samých důvodů, pro které bylo rozhodnuto, že s vybranými výrobky bylo nakládáno způsobem uvedeným v § 42 odst. 2 zákona o spotřebních daních. Ostatně vlastník vybraných výrobků nebyl znám ani v době jejich zajištění, ale ani později nebylo prokázáno, že by jím byla v té době žalobkyně. Usnesení Okresního soudu v Pardubicích o schváleném soudním míru, kterým žalobkyně dokladuje svoje vlastnictví k vybraným výrobkům, považoval žalovaný ve shodě s postoji soudů za irelevantní. Kdyby tomu tak být nemělo, pak dle jeho názoru ani z tohoto usnesení nevyplývá nic jiného než to, že vlastnické právo by žalobkyni svědčilo až okamžikem právní moci tohoto usnesení, nikoliv tedy k okamžiku zajištění. Připuštění žalobkyně jako účastnice řízení by dle žalovaného hrubě odporovalo principu rozumného uspořádání společenských vztahů

Žalobkyně vznesla v žalobě v podstatě jedinou žalobní námitku. Uvedla, že v řízeních dle občanského soudního řádu bylo v minulosti vydáno několik rozhodnutí, v nichž se soud zabýval otázkou vlastnického práva k předmětným zabraným výrobkům. Žalobkyně odkázala zejména na usnesení Okresního soudu v Pardubicích ze dne 13. 4. 2006, č.j. 10 C 42/2006-43, kterým byl schválen soudní smír, jehož

obsahem je přiznání vlastnického práva k zabraným výrobkům právě žalobkyni. Jednalo se o rozhodnutí o určovací žalobě, kterou byla meritorně řešena otázka vlastnického práva. Toto rozhodnutí by dle žalobkyně mělo být závazné nejen pro účastníky řízení, ale pro všechny správní orgány včetně celního úřadu a žalovaného. Jiné meritorní rozhodnutí, kterým by bylo pravomocně konstatováno, že výlučným vlastníkem předmětných zásob je někdo jiný než žalobkyně, přitom neexistuje.

S ohledem na nepopiratelnost vlastnického práva žalobkyně k dotčeným výrobkům je dle jejího názoru nutné přistupovat k jejímu odvolání proti rozhodnutí o zabrání lihových zásob tak, že žalobkyni musí být přiznáno právo účastenství v tomto řízení. Názor, že vlastník výrobků by neměl být osobou oprávněnou k podání odvolání proti rozhodnutí o jejich zabrání, by znamenal nepřijatelný zásah do ochrany vlastnického práva garantované čl. 11 Listiny. Tato ústavní norma má nad „běžným“ zákonem (zde daňovou procesní normou) nepochybně přednost.

Žalobkyně proto považovala jak rozhodnutí žalovaného, tak jemu předcházející rozhodnutí celního úřadu, za nezákonná a navrhla jejich zrušení.

Ve vyjádření k žalobě žalovaný nejprve přišel s názorem, že napadené rozhodnutí je toliko procesním rozhodnutím upravujícím vedení řízení před správním orgánem, jímž bylo rozhodnuto o procesním postavení žalobkyně. Takové rozhodnutí by mělo být dle žalovaného z přezkumu ve správním soudnictví dle § 70 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), vyloučeno a žaloba z toho důvodu odmítnuta.

Dále žalovaný shrnul všechna dosavadní rozhodnutí správních orgánů a správních soudů týkající se zabraných výrobků, respektive s tím související problematiky vyměření výše spotřební daně. Připomněl a zdůraznil, že původem se jedná o kauzu obchodní společnosti JiNo s. r. o., které bylo pravomocně vysloveno jak zabrání vybraných výrobků, tak jí bylo pravomocně přiznáno postavení plátce spotřební daně (včetně přezkumu správních soudů obou stupňů). O věci tedy již bylo meritorně rozhodnuto.

Žalovaný zopakoval, že rovněž zabrání výrobků bylo vysloveno obchodní společnosti JiNo s. r. o., která byla dle § 42 zákona o spotřebních daních jediným účastníkem řízení. Zabrání zboží této společnosti bylo vysloveno s ohledem na skutečnost, že vlastník vybraných výrobků nebyl (a není dosud) spolehlivě zjištěn. Kontrolovanou osobou tedy byla pouze a jenom obchodní společnost JiNo s. r. o. Žalobkyně z toho důvodu nebyla a není účastníkem tohoto řízení. Pro vyřešení otázky, kdo je povinen přiznat a zaplatit spotřební daň je otázka vlastnického vztahu k vybraným výrobkům zcela irelevantní. Tato otázka měla význam pouze pro to, jaké opatření k vybraným výrobkům bude přijato (zda propadnutí nebo zabrání). V podrobnostech odkázal žalovaný na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Navrhl proto, aby krajský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního s. ř. s. Učinil tak bez nařízení

jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když k takovému postupu dal žalovaný souhlas výslovně, žalobkyně pak udělila souhlas postupem dle § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s., o čemž byla ve výzvě předsedy senátu řádně poučena. O věci usoudil následovně.

Předně je nutno konstatovat, že řízení o zabrání předmětných lihových zásob, stejně jako řízení o vyměření spotřební daně z tohoto zboží, byly předmětem soudních přezkumů, který již skončily.

Pokud jde o vlastní vyměření spotřební daně, pak ta byla v daňovém řízení vyměřena obchodní společností JiNo s. r. o. Soudní přezkum rozhodnutí vydaných celními orgány v tomto řízení byl ukončen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2010, č.j. 2 Afs 8/2010-119; dostupný na www.nssoud.cz, kterým byla kasační stížnost obchodní společnosti JiNo s. r. o. zamítnuta. Také v tomto řízení uvedená obchodní společnost argumentovala tvrzením, že není vlastníkem předmětného zboží, neboť vlastníkem je žalobkyně. Nejvyšší správní soud důvodnosti tohoto tvrzení v souvislosti s vyměřením spotřební daně nepřisvědčil. V podrobnostech odkazuje krajský soud na odůvodnění tohoto rozhodnutí, které je ostatně známo jak žalovanému, tak žalobkyni, které v tomto soudním řízení příslušelo postavení zúčastněné osoby.

Účastníkem správního řízení o zabrání výrobků byla rovněž obchodní společnost JiNo, s. r. o., jakožto osoba, která tyto výrobky skladovala. Soudní přezkum rozhodnutí vydaných celními orgány v tomto řízení byl ukončen usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2010, č.j. 2 Afs 9/2010-211; dostupný na www.nssoud.cz; kterým byla kasační stížnost obchodní společnosti JiNo s. r. o. odmítnuta. Také v tomto řízení příslušelo žalobkyni postavení zúčastněné osoby, tedy je s právními závěry Nejvyššího správního soudu velmi dobře obeznámena. Krajský soud připomíná, že právní názory zásadní pro posouzení dané věci vyslovil Nejvyšší správní soud zejména v předcházejícím rozsudku ze dne 26. 2. 2009, č.j. 7 Afs 69/2007-85; dostupný na www.nssoud.cz. Právě v tomto rozhodnutí se velmi podrobně zabýval tím, zda v daném případě byly splněny všechny zákonné podmínky pro zabránění zboží ve smyslu § 42 odst. 12 zákona o spotřebních daních. V souvislosti s tím se samozřejmě byl nucen vyslovit i k otázce vlastnického práva k vybraným výrobkům. Z odůvodnění citovaného rozhodnutí krajský soud vyjímá :

„Pokud jde konečně o otázku vlastnického práva k vybraným výrobkům, ve vztahu k předloženým důkazním prostředkům (pravomocná rozhodnutí soudů) považuje Nejvyšší správní soud v obecné rovině závěry krajského soudu jako správné. Nad rámec jeho argumentace považuje za žádoucí uvést, že usnesení civilního soudu o schválení smíru vydané podle ustanovení § 67 občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), jehož obsahem je schválení smíru účastníků ohledně toho, kdo je výlučným vlastníkem lihových zásob, nelze považovat za rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 28 daňového řádu, kterým by byl žalovaný vázán. Za takové rozhodnutí by v daném případě bylo lze považovat pouze pravomocný rozsudek, v němž civilní soud nalezl, kdo je vlastníkem lihových zásob, a to po zjištění skutkového stavu, ať již cestou dokazování či jako nespornou skutečnost. V tomto případě by se však jednalo o jednu z vlastnických žalob [§ 80 písm. c) o. s. ř.], kde je soud povinen rozhodnout pouze v souladu s hmotným právem, zatímco ve smírčím řízení (které nelze zaměňovat s řízením nalézacím) se soud omezuje pouze

na zjištění souhlasného stanoviska účastníků a pojmové způsobilosti upravit jejich dosud vzájemně sporné poměry soukromoprávní dispozicí (blíže viz např. Sborník stanovisek, závěrů, rozborů a zhodnocení soudní praxe, zpráv o rozhodování soudů a soudních rozhodnutí Nejvyššího soudu, vydaný Nejvyšším soudem ČSSR v r. 1980, s. 315 an.). V případě smířčího řízení tedy soud nevystupuje jako věcný arbitr sporu, ale pouze jako garant jejich souhlasně projevené vůle. Pokud jde dále o rozsudek, kterým byl stěžovatel zavázán vydat předmětné lihové zásoby osobě zúčastněné na řízení, zde je nutno poukázat na fakt, že ten byl vydán za použití ustanovení § 153a o. s. ř., tedy rozsudkem pro uznání. V tomto procesním režimu není povinností soudu zjišťovat skutečný stav věci ani oprávněnost uplatněného nároku (vychází se z žalobních tvrzení) a je naopak jeho povinností rozhodnout v intencích žaloby, nebrání-li tomu povaha věci, či nevedlo-li by to k porušení kogentních předpisů (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 30. 11. 2005, sp. zn. 30 Cdo 2602/2004, dostupné na www.nsoud.cz). Zmiňovaný rozsudek, kterým bylo vyhověno reivindikační žalobě osoby zúčastněné na řízení formou rozsudku pro uznání tedy v skutku není rozhodnutím o určení vlastnického práva k předmětu sporu. Tento závěr platí beze zbytku konečně i pro usnesení rejstříkového soudu vydané dle ustanovení § 75b odst. 2 obchodního zákoníku, neboť zde otázka vlastnického práva k majetku, který zůstal nevypořádán i po výmazu společnosti z obchodního rejstříku, byla řešena pouze jako předběžná otázka; soud v tomto řízení není povolán arbitrárně rozhodovat o (ne)existenci jakéhokoli vlastnického práva. Opírá-li se tedy opakovaně uplatňované tvrzení stěžovatele, že vlastníkem vybraných výrobků je osoba na řízení zúčastněná, o zmiňované rozsudky civilních soudů a soudu rejstříkového, krajský soud postupoval správně, pokud závěr celních orgánů o tom, že jejich vlastník není znám, neoznačil za nezákonný.“

Přes znalost tohoto právního závěru Nejvyššího správního soudu, se kterým se krajský soud plně ztotožňuje, napadá nyní žalobkyně rozhodnutí žalovaného, kterým vyhodnotil její odvolání proti rozhodnutí celního úřadu o zabrání vybraných výrobků jako nepřipustné, znovu ze stejného důvodu. Tedy, že její vlastnictví k vybraným výrobkům je prokázáno a to usnesením Okresního soudu v Pardubicích ze dne 13. 4. 2006, č.j. 10 C 42/2006-43, kterým byl schválen soudní smír, jehož obsahem je přiznání vlastnického práva k těmto výrobkům žalobkyni. Existence tohoto soudního smíru však byla jak krajskému soudu, tak Nejvyššímu správnímu soudu, známa již při dřívější rozhodovací činnosti ve věci, jejímiž výstupy byla shora citovaná rozhodnutí. Skutková ani právní situace se tedy oproti době, kdy krajský i Nejvyšší správní soud shora uvedené závěry vyslovily, ani v nejmenším nezměnila.

Krajskému soudu proto nezbyvá než zopakovat, že shora citované usnesení o schválení soudního smíru, jehož se žalobkyně opakovaně dovolává, není relevantním důkazem prokazujícím, že žalobkyni přísluší postavení vlastníka dotčených výrobků, které byly celním úřadem zabráný. Celní úřad tedy postupoval správně, pokud rozhodoval o zabrání (nikoliv propadnutí) zajištěných výrobků, protože jejich vlastník nebyl (a není) znám. Celní orgány postupovaly rovněž správně, pokud jako s účastníkem řízení o zabrání výrobků jednaly pouze s obchodní společností JiNo s. r. o. coby osobou kontrolovanou, neboť ta vybrané výrobky

skladovala. Krajský soud proto uzavírá, že žalobkyně neprokázala ze shora uvedených důvodů relevantním způsobem, že byla (je) vlastníkem předmětných výrobků. Nepříslušelo jí proto postavení účastníka řízení o zabránění těchto výrobků. Pokud tedy celní orgány vyhodnotily její odvolání proti rozhodnutí celního úřadu ze dne 10. 7. 2006, č.j. 4667/06-0663-021, o zabránění výrobků jako odvolání podané neoprávněnou osobou, tedy odvolání nepřípustné, nemá krajský soud proti takovému právnímu závěru nejmenších výhrad.

Podotýká ještě, že dle jeho názoru se celní orgány vypořádaly s věcí po jejím vrácení k dalšímu řízení správně i po procesní stránce, v souladu s § 101 odst. 3, § 109 odst. 1, § 113 odst. 1 písm. c), § 116 odst. 1 písm. c) a odst. 3 a § 264 odst. 1 daňového řádu. Pochybení v tomto směru ostatně žalovanému nevytýkala ani žalobkyně. Proto se krajský soud této problematice podrobněji nevěnoval, protože s ohledem na dispoziční zásadu ovládající řízení před správními soudy ani nemusel.

Na okraj ještě dodává, že správným nebyl ani názor žalovaného, že rozhodnutí o účastenství v řízení je rozhodnutím, jímž se toliko upravuje vedení řízení před správním orgánem a že z toho titulu by takové rozhodnutí mělo být ze soudního přezkumu vyloučeno dle § 70 písm. c) s. ř. s. Rozhodnutí o účastenství v řízení se naopak významným způsobem dotýká práv a právem chráněných zájmů osoby, o jejímž účastenství v tom kterém řízení správní orgán rozhoduje. Jedná se tedy rozhodně o rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., které tak soudnímu přezkumu podléhá.

Krajský soud tak jediné vznesené žalobní námitce nepřisvědčil, neshledal tedy žalobu důvodnou a nezbylo mu, než ji zamítnout v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný, ten však náhradu nákladů řízení nepožadoval.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s.ř.s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 15. února 2013

Mgr. Marie Kocourková, v. r.
předseda senátu